

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. szeptember 11.
(vasárnap)

Horváth Géza

AZ IGAZI SZŐLŐTŐ

Lekció: János 15,1-8

Alapige: János 15,1. 5

Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.

(...)

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.

Imádkozzunk!

Áldunk, dicsőítünk és magasztalunk téged, örökkévaló Istenünk, hogy egybegyűjtöd a te népedet ezen a csodálatos napon.

Köszönjük ezt a szép reggelt. Köszönjük, hogy minden külső feltételt elkészítettél ahhoz, hogy rád figyelhessünk. Áldunk azért, hogy igédet elénk adod, mert életnek beszéde az számunkra.

Kérünk, hogy a Szentlélek által valóban tedd azzá. Engedd, hogy személyesen nekünk szóljon az ige, hadd lássuk benne az életünket, és azt az akaratot, azt a cselekvést, amit te tudsz és te vagy képes — és egyedül te vagy képes elvégezni az életünkben.

Köszönjük neked a mögöttünk levő napokat is. Köszönjük, hogy hordoztál bennünket. Sokszor elmondhatjuk az ének szavával: Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát naponként tölti ki rád. Áldását mindenben érzed.

Köszönjük, ha így volt, Urunk, és érezhettük jelenlétedet. Ha pedig nem így volt, bizonyára vétkeztünk, és mi hajoltunk el tőled. Ezért is énekeltük most a zsoltárban: fordítsd hozzánk szent orcádat. Fordulj felénk, Urunk, hadd lássuk a te világosságodat és a te fényedet.

Szeretnénk mélyebbre menni, mélyebben beléd gyökerezni, benned élni. Köszönjük, Úr Jézus, hogy te jöttél igazán mélyre értünk a menny dicsőségéből, az angyalok hódolatából, te jöttél erre a bűnös földre, ahol szidalmaztak, ahol vertek és csúfoltak.

Áldunk, hogy te jöttél igazán mélyre értünk, a Golgota keresztjére, hogy megválts bennünket atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből.

Kérünk, a Szentlélek által beszélj nekünk arról, hogy milyen az élet bened, veled és általad. Könyörülj meg rajtunk, Urunk. Könyörülj meg a gyermekistentiszteleten lévőkön is, hogy ők is az evangéliumot hallják.

Kérünk téged minden gyülekezetért, templomért, imaházért, ahol ma összejönnek a te nevedben és a te drága igédet hirdetik, és felragyogtatják a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyét. Küldj áldást, és legyél ott is, Urunk.

Köszönjük, hogy mivel a Szentlélek eljött, erre van lehetőség. Áldunk, hogy itt is itt vagy, Urunk. Kérünk azért, aki hirdeti az igét, és azokért, akik hallgatják.
Amen.

Igehirdetés

Negyedszer figyelhetünk már Isten kegyelméből azokra a jánosi igékre, amelyben Jézus Krisztus kijelentéseit olvashatjuk, hallhatjuk önmagáról, és a mai ige nyilvánvalóvá teszi, hogy nemcsak önmagáról, hanem mirőlünk is.

Ebben az igében Krisztus ezt mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő és ti vagytok a szőlővesszők.” Az 1. és 5. versben olvassuk. Azért mondom mind a kettőt, mert mindkettő nagyon fontos. Az 1. versben az a szó fontos: „Én vagyok az igazi szőlőtő” az 5. versben nincs ott: igazi, de ott meg hozzáteszi: „Én vagyok a szőlőtő és ti vagytok a szőlővesszők.”

Ez azért csodálatos, mert Jézus Krisztus önmagáról beszél, akkor mindig rólunk is beszél. Jézus Krisztusnak minden kijelentése önmagáról úgy hangzott el, hogy abban valamiképpen mi is benne voltunk.

Amikor azt mondta: „Én vagyok a jó pásztor”, akkor nyilván ott van az is, hogy vannak juhok is. Miért lenne pásztor, ha nem volnának juhok? Akkor munkanélküli pásztor lenne valaki.

Gondoljunk arra, amikor azt mondta Jézus: Én vagyok az ajtó, és hozzáteszi: Én vagyok a juhok ajtaja (Jn 10). Megint csak azért van ajtó, hogy valaki azon be- és kijárjon, hogy valaki azt használja. Feltételezi a kapcsolatot.

Ebben a mai igében is így van: Én vagyok a szőlőtő, és Jézus hozzáteszi: ti vagytok a szőlővesszők. Ha Isten segít, megnézzük azt is, hogy azt mondja: Én vagyok a világ világossága, és ti vagytok a világ világossága. Ott van a kapcsolat Jézus és az ember között. A Megváltó és a megváltott ember között. Milyen csodálatos, hogy ma is az Úr Jézus Krisztus erre a kapcsolatra irányítja a figyelmünket.

Én vagyok az élet kenyere. A kenyeret valakinek meg kell enni. Ti vagytok azok, akiket táplálni akarok. Én vagyok az élő víz. Az életnek vizét kínálja száunkra az Úr Jézus Krisztus. Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki — mert feltételezi, hogy élünk vele.

A mai ige arról fog szólni, hogy feltételezi az Úr Jézus, hogy élünk benne. A mai igének az üzenete: Őbenne. Én vagyok az igazi szőlőtő, és ti vagytok a szőlővesszők... mert nélkülem semmit sem cselekedhettek.

Egy megdöbbenő igét hadd olvassak. Bizonyára sokaknak ismerős lesz, mert az Ószövetségben is több helyen olvasunk arról, hogy Isten a népét tekintette szőlőjének. Isten népe az Ő szőlője, Ő pedig ennek az ura, a tulajdonosa, gazdája.

Az Ézsaiás könyve 5. fejeztében a próféta az Isten szőlőjéről, Izráel népéről énekel.

„Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termett! Most azért Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlóm közt! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt? Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy lelegeljék, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt! A Seregek Urának szőlője: Izráel háza.” (1-7 v.)

Azt hiszem mindenki értette, hogy itt az Ézsaiás könyvében egy szomorú képet olvasunk a szőlőről. Azt mondja Isten, hogy mindent megtett a szőlővel és a szőlőért a kövér hegyoldalon. Jó a táptalaj. Ott van, ahol a nap süt és különös szögben éri a szőlőt. Aztán megkapálta, felásta, körülvette kerítéssel, nehogy a vadak lelegeljék, a tolvajok ellopják. Sajtót vágatott bele és várta, hogy jó szőlőt fog teremni.

Várta a gyümölcsöt, az eredményt, de nincs szőlő, nincs eredmény, csak vadat termett. És akkor Isten mit mond, mit teszek a szőlőmmel? A kerítését kidöntöm, hadd lelegeljék le. És van itt egy megdöbbenő szó: hagyom. Hagyom, hogy elvaduljon. Elég, ha Isten csak hagyja a dolgokat a maga folyása szerint. Ha nem szól bele, nem lép közbe... Elég, ha a mi Urunk csak hallgat, már az szörnyű tragédia.

Ez azért fontos, mert az Újszövetségben, a János 15-ben, az Úr Jézus azt mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő és az én Atyám a szőlősgazda.” És mit csinál a szőlősgazda a szőlőjével? Megmetszi. Az igének a nagy üzenete számunkra, hogy az az Isten, aki az Ószövetségben kijelenti: nem termett, nem hozta az eredményt, hiába fektettem bele mindent. A szőlősgazda odateszi magát az ítélet alá, hogy mit kellett volna még tennem?

Istennek fájdalmas felsóhajtása ez, hogy mit kellett volna még tennem a szőlőmmel? Szinte magában keresi az okot, hogy valamit nem tettem meg, valamit nem csináltam jól, valamit nem adtam oda. És azt mondja: lerontom a kerítéseit, hagyom, hogy elvaduljon. Hagyom, hogy az indák menjenek, nem metszem, nem csinálok vele semmit.

És jön Jézus Krisztus és azt mondja: az én Atyám a szőlősgazda. Az én Atyám megmetszi, hogy több gyümölcsöt teremjen. És Jézus Krisztus rámutat arra az Istenre, arra a mennyei Atyára, aki újból kezelésbe veszi a szőlőt. Aki nem mondott le végleg róla. Aki nem hagyja magára, hanem azt mondja: megtisztítom, megmetszem. Aki újból gondviselője lesz a szőlőnek.

Csodálatos üzenete ez az igének, hogy Jézusért, a mi áldott Urunkért, drága Megváltónkért a mennyei Atya újból kezelésébe veszi a szőlőt. Újból lesz népe, újból hirdetteti a megtérés evangéliumát. Újból adja az Ő Lelkét. Kitölt az

Ő Lelkéből. Mert Isten a szőlőjét, népét, egyházát, seregét megtartja, oltalmazza, szereti és gondozza.

Azt mondja Jézus Krisztus: „Én vagyok az igazi szőlőtő”. Ha Jézus Krisztus erre az egyetlen szóra hangsúlyt fektet, hogy én vagyok az igazi, akkor nyilván van hamis is. Valóban így van? Van hamis szőlőtő is? Lehet valakinek hamis a hite? Lehet valakinek hamis a vallásos élete? Lehet valakinek hamis az istentisztelete? Lehet valakinek hamis a bűnlátása? Lehet valakinek hamis a megtérése? — Van hamis szőlőtő is.

Sok olyan emberrel találkoztam, aki azt hitték, náluk rendben van minden, mert ők a szőlőtőn vannak. Ők a szőlőtőkéből élnek. És kiderült: nem azon élnek. Kiderült: nincs rendben. Sok ember azt hiszi, hogy a szülői háztól hozott vallásosság szőlőtő. Azt hiszi, hogy a nagymamától tanult imádság szőlőtő. *Igen, de nem igazi szőlőtő.* Valaki azt hiszi, hogy a hálaáldozata, amit Istennek ad, az szőlőtő. Az ő munkája, szolgálata, amit a gyülekezetben végez, az szőlőtő. Jézus azt mondja: vigyázz, mert ha van igazi szőlőtő, akkor van hamis is.

Hamis azt gondolni, hogy nekem a vallás olyan dolog, ami megtart az örökéletre. Hamis azt gondolni, hogy a megtanult imádság elég Isten előtt. Hamis azt gondolni, hogy a szülői háztól hozott hit nekem is elég lesz.

Jézus Krisztus az igazi szőlőtő. Ha benne van az életed, akkor ebből fog felfakadni és ebből fog feltörni az életnek a forrása. Az igazi szőlőtő azt jelenti, hogy Ő a mi számunkra az élet forrása, Ő a számunkra a világosság, az üdvösség, az imádság, a szolgálat és a hálaáldozat. — Ő minden.

Ezért nagy kérdése a mai igének: vajon te ebben az igazi szőlőtőben vagy-e? A te életed Őbenne elrejtett élet-e? Jézus Krisztusban elrejtett élet-e a te életed? A szőlővessző csak akkor terem, ha a szőlőtőkén van, ha szerves egységben van vele.

Sokan mondják egy-egy lelki élmény után, egy csendesnap, egy evangelizáció után, hogy közelebb kerültek Istenhez. Nekünk azonban nem közelebb kell kerülni Istenhez. Aki csak közel van a hűtőgéphez, az sosem lakik jól. Nekünk nem közel kell lenni a szőlőtökéhez, nekünk benne kell lennünk.

Huszonegy néhány évvel ezelőtt láttam erre egy példát. Néhány hónapig nem laktunk a szolgálati helyünkön, csak szolgálatokra jártunk ki huszonöt kilométerről. Az udvarunkon volt egy szőlőlugas. Jött a tavasz, és egy bácsi azt mondta nekünk: majd ő megmetszi ezt. Néhány nap múlva még mindig nincs megmetszve. Még néhány nap múlva még mindig nincs megmetszve. A bácsi viszont azt mondta: ő megmetszette. Kiderült, hogy a metszés során ő elvágta a vesszőket, s ahogy a lugashoz voltak kötve, azt nem szedte le, gondolta, majd valaki megteszi. Ő elvégzi a szakmunkát, ami annyi volt, hogy elmetszette a szőlővesszőket. Azok a vesszőcsonkok, amelyek a tőkén maradtak, elkezdtek hajtani, levelet hozni, és amelyek el voltak vágva, azok elkezdtek száradni. Nem jelentek meg azokon a virágok, a picike szőlőfürtök. Azt le kellett szedni és el kellett tüzelni. Pedig olyan közel voltak a szőlőtökéhez...

Igen, nagyon sokan közel vannak a szőlőtökéhez — de közel lenni a szőlőtökéhez nem azt jelenti, hogy benne. Pál apostol azt mondja egyik bizonyosságté-

telében, hogy „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.” Nem azt mondja az apostol, hogy közel vagyunk hozzá, meg Ő is közel van hozzánk, hanem azt mondja: benne vagyunk. Benne élünk, benne mozgunk. Eggyé váltam az én Urammal.

A Galata levélben azt mondja Pál apostol: Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet most testben élek, azt az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Ez a kapcsolat a szőlőtőke és szőlővessző között. Őbenne lenni teljesen más, mint az, hogy közel lenni hozzá. Őbenne lenni azt jelenti: Őbenne van az élet. Azért vagyok benne, mert Jézus az élet. Ha Őbenne vagyok, az Ő élete lesz látható az én halandó testemben. Őbelőle táplálkozom. Egy kedves lelki ének azt mondja: a forrásaim benned vannak. Nálad nélkül nem is élek, te vagy örök élet. Jézus itt azt mondja: nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Nála nélkül halott vagyok, de benne enyém az élet, és az Ő élete lesz látható.

Honnan derül ki, hogy Őbenne vagyunk-e? Az ige azt mondja: a gyümölcsből derül ki. Mert magától nem terem a szőlővessző. Ez törvényszerűség. Feltetele a gyümölcsstermésnek az, hogy a tőkén legyen a szőlővessző. És nemcsak hogy ott legyen, hanem ott is maradjon. Hiszen az Úr Jézus nemcsak azt mondta, hogy bennem legyetek, hanem azt mondta: maradjatok énbennem. Mert ha énbennem maradtok, akkor sok gyümölcsöt teremtek.

Az Úr Jézus nem azt mondta: teremjétek sok gyümölcsöt, nem felszólít erre bennünket, hanem kijelentésként mondja, bibliai igazságként mondja, hogy ha énbennem maradtok, sok gyümölcsöt fogtok teremni. Ez lesz a következménye. Nem ti teremtek sok gyümölcsöt, hanem én munkálom majd bennetek a gyümölcsstermésnek a lehetőségét. Rajta kell lenni és benne kell maradni ahhoz, hogy gyümölcsstermő életet éljünk.

Azt mondja az Úr Jézus, hogy a szőlősgazda a vesszőt megmetszi, hogy több gyümölcsöt teremjen. Van, akiket lemetsz a tőkéről, van, akiket megmetsz. Ez a két lehetőség van. A mi mennyei Atyánk valakit vagy lemetsz, mert nem termett gyümölcsöt, vagy megmetszi, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

A metszésnek tapasztalatom szerint három célja van. Lehet, hogy a kertészmérnökök szerint négy vagy öt is, én, aki fákat is tudok metszeni, úgy látom, hogy a metszésnek három nagy célja van. Mind a három cél egyben összpontosul, a gyümölcsstermésben. Hogy több gyümölcsöt teremjen.

Az első és legfontosabb, hogy a fának az ereje ne a vesszők hajtásaiba menjen, hanem a gyümölcsbe. Mert különben a fa arra hajlandó, hogy növekedjék. Nőne fel az égig, ha hagynánk, elburjánzik, ahogy az Ézsaiás 5. részben olvastuk. Az a szőlő, amelyik nem terem, az elvadul, ha a szőlősgazda hagyja. Azért metszenek, hogy visszaszorítsák a hajtásokat, hogy ne az vegye el a fának az erejét, hanem a gyümölcsstermés legyen a fontos.

A metszés tudatos dolog. Egy ágat nem mindegy, hogy levágunk-e vagy nem, és nem mindegy, hol metsszük el. Azért vágjuk el itt, mert... itt van az a rügy, amelyik kifelé megy. Mert a fát irányítani kifelé kell. Azért három-négy rügyet hagyunk meg. A metszés tudatos dolog. Jó, hogy a mi Atyánk a szőlőműves, mert azt jelenti, hogy tudatosan szól bele az életünkbe. Amikor metsz,

amikor vág, amikor sebet ejt az életünkön, azt céltudatosan teszi, és tudja, hogy miért. Lehet, hogy te nem tudod.

Isten embere megkérdi: miért, Uram? Mózes egyszer csak felkiált ebben a rövid imádságban, hogy miért, Uram? És Isten azt mondja: majd meglátod. Mert a metszés tudatos. Jó, hogy Isten a mi életünkben nemcsak ad hoc jelleggel szól bele, dönt és tesz valamit, hanem tudatosan, a cél érdekében, a mi érdeünkben, a gyümölcsstermésért tudatosan metszi az életünket.

Az őszibarack fákat szerettem különösen metszeni és azokat már augusztusban kezdtük el. Ezek a fák különleges metszést igényeltek, amit úgy neveznek: zöld metszés. Augusztusban levágtuk azokat az ágakat, amelyekről tudtuk, hogy tavasszal úgymint kijönnek. Ezt azért tettük, mert azt akartuk, hogy azokba az ágakba ne menjen erő, hanem a rügyek rakodjanak azokra az ágakra, amelyek meg fognak maradni.

Csodálatos dolog, ahogy innen vehetjük a példákat. Az a gondoskodó szeretet, ahogy a mi Atyánk metszi a szőlőjét.

A metszés második célja az, hogy a növényt alakítsuk. A metszéssel kapja meg ugyanis az alakját. Lehet úgy metszeni, hogy a fa felfelé menjen, de akkor a gyümölcsökért fel kell menni, és lehet úgy metszeni, hogy a fa oldalra menjen, hogy kényelmesen lehessen szedni a gyümölcsét. Alakítani. Milyen jó, hogy a mi mennyei Atyánk az életünket alakítani akarja, formálni akarja. Lehet ezt kérni: formálj engem, Uram! Ha nélküled semmi vagyok, ha nélküled semmit sem tudok tenni, akkor alakíts, formálj engem Jézus Krisztus ábrázatára, Jézus Krisztusnak a formájára, a lelkiségére. A te Fiadhoz igazíts engem, Uram!

A metszés harmadik nagy üzenete, hogy azért metszünk, hogy a világosság, a permetlé be tudjon menni a lomb sűrűjébe. A fa koronájába, hogy levegőzzön a fa. Megint a gyümölcsstermés miatt. Azért metsz bennünket a mi Urunk, hogy védett légy úgy, ahogy a fának meg a szőlőnek védettnek kell lennie. Mert védettség nélkül jön a baktérium, különféle vírusok, kártevők, és kipusztítják a szőlőt.

A mi mennyei Atyánk a szőlősgazda, és azt akarja, hogy védettek legyünk mindenféle idegen kártékony hatástól, mindenféle szellemi irányzattól, mindenféle tévtanítástól. Védettek legyünk mindenféle vallásosnak tűnő, de magában mérget rejtő tanítástól.

Sokan mondták: nézze meg ezt az újságot vagy könyvet. Nincs abban semmi rossz. Dehogy nincs. Ott van a sorok között a tévtanítás, a mérgező. Jó, hogy a mi Urunk véd bennünket! Véd, amikor olvasod Isten ígését és tanulmányozod. Amikor a hitvallásaink a szívedben vannak... Isten védeni akar, hogy a védő permetlé bemenjen a szíved közepébe és megőrizzen téged, hogy ne hajtson ide s tova a tanításnak akármilyen szele. Ne adj igazat annak, aki bár Jézus Krisztusról beszél, de nem úgy, mint Isten Fiáról. Ne adj igazat annak, aki az örök életről beszél, de nem úgy, hogy ez az élet az Ő Fiában, Jézus Krisztusban található.

Azért van tehát a szőlősgazda és azért metszi a szőlőt, hogy több gyümölcsöt teremjen. Erre rendelt bennünket a mi Urunk.

A kertészetben vannak nagyon szép dísznövények, díszfák. Miért vannak ezek? Azért, hogy a szemet gyönyörködtessék. Szép a levele, de nem azért vannak, hogy gyümölcsöt teremjenek. Vannak olyan fák, amelyeknek nem különleges a levele, és nem különleges a fája, de van rajta ízletes, csodálatos gyümölcs. Így ősszel ezt különösen értékeljük.

Nézzük meg végül: milyen a mi életünk? Olyan szőlővessző-élet, amely gyümölcsöt terem, vagy olyan ág, amin csak levelek vannak. Mint a fügefafa példája. Amikor odamegy az Úr Jézus, és nem talál rajta gyümölcsöt. Levél van rajta, csak gyümölcs nincs. És ott ítéletet mond. Ez azért olyan megdöbbentő, mert Jézus Krisztus ítéletet mond minden hívőre, akinek az életében nincsenek gyümölcsök. Másokat felüdítő, másoknak örömet okozó, a gazdáról bizonyosságot tevő gyümölcsök nincsenek az életén.

Egy éneket találtam erről. Ez az ének olyan hívőről szól, akin csak levél van.

Óh, csak levél! Mi fájdalom!
Nézd a Megváltó sír!
Ilyen kevés tehát hited,
S Ót oly kevésbé szereted,
Hogy nincs rajtad egyéb:
Csupán levél! Csupán levél!?

Óh, csak levél! Hát életed
Gyümölcse hol vagyon?
Urad régóta várja már,
Ha nem leli, rád átka száll,
Jaj, hogyha nem terem
Élted fáján Levél csupán.

Óh, csak levél!
Szégyelld magad. Ha életed ilyen!
Elvesztegetted már időd,
Semmibe sem veszed jövőd!
Mit nyersz, ha életed
Gyümölcstelen, üres levél?

Óh csak levél!
Mint állsz te meg Egykor az Úr előtt?
Eljő az aratás hamar,
Minden gab'nát csűrbe takar,
S te a polyvával égsz,
Csupán levél, csupán levél.

Jó lenne, ha az Úr Jézus nézné az életünket, és nem úgy lenne, mint a Jeremiás könyvében olvasható: „Szüretelni akartam náluk — így szól az Úr —, de nincs szőlő a tőkén, nincs füge a fán, levele is elhervadt.” (8,13).

Milyen fájó megállapítás! Így az ember élete nemcsak terméketlen, hanem az ige szerint értéktelen is. Olyan, mint a megizetlenült só, semmire nem való. Olyan, mint az a venyige, amelyet csak tűzre tudnak vetni és elégetni, mert másra nem használható. Mert egyetlen célja lenne annak, hogy szőlővesszőnek élete van a tőkén, az, hogy gyümölcsöt teremjen. Azt a gyümölcsöt, amelyről az Újszövetség ír nekünk, amit úgy hívunk: a Lélek gyümölcse pedig... — öröm, szeretet, jóság, szívesség, türelem, mértékletesség, alázatosság, szelídség. Ezt csak úgy tudjuk teremni, ha az termi bennünk, akiben mindez megvan, a mi Urunk Jézus Krisztus. Ha az Ő Lelkéből ad nekünk, ha Ő áramlik az életünkbe. Ha vele egyé válunk, Őt szeretjük, neki hódolunk és neki szolgálunk. A szőlőtőke az élet. Nagy dolog a szőlővessző, de elengedhetetlen a tőke is.

Az elmúlt héten többen is jártunk egy templomban, aminek az volt az érdekessége, hogy az úrasztala felett egy ötvenéves szőlőtőkéből formáztak keresztet, hogy Jézus Krisztusra utaljon. Mert az Ő szőlőtőke-élete ilyen volt: adta magát a szőlővesszőkéért. Hagyta, hogy Őt vágják ki az élők sorából, meghalt és eltemették azért, hogy életed legyen és bővölködj, és több gyümölcsöt teremj, ahol vagy, hogy az életed áldás lehessen, és Őrá mutasson, az igazi szőlőtőkére.

Imádkozzunk!

Köszönjük, áldott Urunk, Úr Jézus Krisztus, hogy te vagy az igazi szőlőtő. Köszönjük, ha előttünk már felragyogott ennek az igazsága, valósága és csodálatos lehetősége. Köszönjük, ha már elmondhattuk neked: Maradj bennem, benned engem hagyj lennem, hogy áldjalak. Ez a mi kérésünk, Urunk: hadd legyünk benned, és te hadd legyél bennünk, hogy gyümölcsöt tudjunk teremni, amit vár a világ, amit lesnek az emberek. Vajon teremjük-e a benned való életnek áldott, másokat üdítő gyümölcseit?

Bocsásd meg, Urunk, ha a gyümölcsök kicsik, satnyák. Bocsásd meg, ha nem rád mutatnak. Ezért kérünk: könyörülj meg rajtunk, és add a te erődöt nekünk, Lelked drága ajándékát, hogy teremni tudjunk.

Köszönjük a metszést, Urunk. Ha nem metszenél minket, az egónk már olyan nagy lenne! De ahogy Keresztelő János, mi is azt kérjük: te növekedjél, mi pedig alább szálljunk. Nem baj, ha megmetszel, Urunk, bennünket. Minden vadhajtást, hamis gondolatot, értéktelen cselekedetet, elpazarolt időt metsszél le az életünkből, hogy csak az értékes, termő rügyek maradjanak.

Kérünk, hogy hordozz bennünket a következő héten is, hordozd betegeinket, vigasztald a gyászolókat, áldd meg a gyermekeket az iskolákban, a kollégiumokban. Kérünk mindenkiért, aki valami miatt szenved vagy szomorú. Adj az életükbe megoldást, Urunk, hiszen tudjuk, hogy te boldog, örömteli életet szánsz a tieidnek. Hadd legyünk engedelmes, néked élő gyermekeid.

Ámen.